

[Dræbte]

det samlede lovgivningssystem, krav om, at man ikke skal henvende sig til flere offentlige myndigheder. Det skal også være en forenkling for kommunen i den forstand, at man i højere grad får mulighed for at tage hensyn til ændrede forudsætninger, men det skal ikke være en forenkling på bekostning af beboerindflydelse.

Endelig kunne forenklingen jo også være en smidiggørelse, en udvidelse af de muligheder, man råder over, for at løse de opgaver, som er et led i målene. Hvis det nu er sådan, at det, der er godt for 90 pct. af landet, ikke er særlig godt for de sidste 10 pct., så er det jo et spørgsmål, om vi ved hjælp af disse systemer skal presse det ned over de sidste 10 pct. Hvis man skal have et eksempel, vil jeg nævne spildevandsplanlægningen, som er et vældig godt eksempel.

Jeg vil til sidst spørge, om det nu er givet, at formen for landsplanredegørelsen skal være den, som den har været i år, og som den har været i de senere år. Burde der ikke være, som der er i anden planlægning, en statusdel, hvor ministeren spurgte sig selv: hvordan er det gået med de mål, jeg skal administrere? Er det lykkedes at gennemføre dem? Hvordan er det sidste år forløbet på dette område? Derudover kunne der være et handlingsprogram, der indeholdt præcise forslag til, hvad der skal ske i fremtiden.

Jeg vil derfor slutte af med at opfordre ministeren til at skrive en ny landsplanredegørelse, ikke fordi den, vi drøfter i dag, er dårlig, men fordi den går uden om for mange væsentlige ting. Den mangler mod til at tage fat på de konflikter, der er forbundet med at realisere de mål, vi gerne skulle opnå ved hjælp af det samlede planlægningssystem. Den er simpelt hen for pæn. Hvis ministeren ikke tror mig på mit ord, synes jeg, han skulle kaste et blik på pressebænkene. Så kan han se et ganske klart bevis på, hvor pæn landsplanredegørelsen egentlig er blevet.

Waldorff (VS):

Når man går vejen fra det, der hedder »Debatoplæg om landsplanredegørelse 1983-2000« - især delredegørelserne, men også det sammenfattende debatoplæg - og så til »Landsplanredegørelse 1982«, så er det en forstemmende oplevelse, vil jeg nok sige.

I debatoplægget 1983-2000 er der for det første mange gode analyser af, hvordan tingenes tilstand hænger sammen med de underliggende økonomiske udviklinger, med det økonomiske system, som vi lever under. Der er også en meget god og omfattende dokumentation af, hvad det rent faktisk er for nogle udviklingstendenser, man kan se, og der er også lagt op til en diskussion om de politiske mål og de midler, man skulle bruge.

Miljøministerens redegørelse 1982 her er halvt konservativ og halvt bare almindelige, forsigtige undvigemanøvrer i forhold til centrale planspørgsmål, og så er den garneret med nogle pæne, almindelige, småborgerlige synspunkter. Endelig er der det, som man ikke kan komme uden om, nemlig nogle politiske sandheder, som er blevet kæmpet igennem af organisationer, partier, beboerforeninger og sådan noget, ikke mindst med hensyn til ting, som det er nødvendigt at foretage sig i de centrale bydele. Men der er ikke nogen stillingtagen til, hvad man egentlig har af målsætning. Det er også en slags stillingtagen, nemlig indirekte en afsløring af den dybe konservatisme i denne regering. Der er ikke nogen stillingtagen til de udviklingstendenser og det mulige udviklingsforløb, som er beskrevet i debatoplægget.

Miljøministeren noterer lige på vejen, at befolkningsudviklingen kan man i det mindste sige noget præcist om, og så er der i øvrigt en tendens til koncentration og centralisering inden for erhvervslivet. Derudover er der opregning af en masse problemer, som man ikke kan komme uden om, men det er igen kun oplæg til småjusteringer i forhold til disse problemer.

Jeg vil gætte på, at sådan en beskrivelse måske opleves som værende dybt uretfærdig over for redegørelsen, og jeg vil slet ikke betvivle, at miljøministeren mener denne redegørelse ærligt af sit fulde hjerte og også tror på, at det har en politisk betydning at få skrevet de ting. Men jeg synes, man skal holde fast i, hvad der er det centrale problem.

Debatoplægget siger, at det er absolut nødvendigt både med langsigtet planlægning og med politiske beslutninger, hvis man skal undgå, at der opstår nye sociale uligheder i samfundet, at der kommer skæv regional udvikling, at der fortsat finder en forkert og skadelig byudvikling sted med alle de sociale, boligmæssige, sundhedsmæssige, trafik-